

Гжстата мъгла внесе едно смушение въ добрия ходъ на работата. Непрестанниятъ дъждъ бѣше обезличилъ всичко. Смѣло можеше да се каже, че напълно здравъ войникъ въ строя нѣмаше. Останали бѣха само най-силнитъ душевно и физически натури, но и тѣ не бѣха свръхчовѣци, а хора, измокрени до кости, овъшкавяли, недояли и облечени въ дрипи.

Едва рано сутринята 1-а дружина можа да атакува неприятеля и заеме една височина, отъ гдето откри силенъ огънь за да се даде възможностъ на останалитъ полкови части да преминатъ тази зловѣща рѣка. Дъждъ непрестанно валише, мъглата бѣше толкова гжста, щото мъчно може да се държи собствената връзка. А за артилерийска подкрепа, толкова необходима въ този моментъ и дума не можеше да става. Едва къмъ 2 часа сл. пладне, мъглата се вдигна, но силната неприятелска артилерия, която още преди идването ни бѣше престрелила всички разстояния и посоки, попречи на нашето планинско отдѣление да даде необходимата помощъ. Силенъ артилерийски огънь посипяше съ гранати и шрапнели цѣлата полкова позиция. Една граната падна до самия командиръ на полка който, цѣлъ засипанъ съ прѣстъ, се избави съ едно нараняване.

Това тягостно състояние продължи до късна вечеръ. Къмъ полунощъ, полка получи заповѣдъ незабелезано да се оттегли отъ позицията си и прибере въ с. Тарфа. Къмъ 6 часа сутринята, съгласно получената заповѣдъ, полка зае позиция при с. Тарфа.

Резултатитъ отъ двудневния бой, изнесенъ въ най-труднопроходима и непозната мѣстностъ, безъ артилерийска подкрепа и срещу по-силенъ неприятель се дължаха изключително на личната храбростъ на отдѣлнитъ началници и войници. Кървавиятъ епизодъ при Чифлика, който костувъ на противника около 200 убити и изгорѣли и 50 кавалерийски коня е плодъ на личната смѣлостъ на храбритъ капитанъ Вълковъ и подпоручикъ Захариевъ, които паднаха убити за да дадатъ вѣченъ примѣръ на своитъ войници. Храбрецитъ отъ 15 и 16 роти изпълниха своя дългъ, като отмстиха за обичнитъ си началници.

При Одринъ

Полка бѣше орѣдялъ до толкова, щото въ рота едва се намираха 60—70 здрави хора, годни за бой. Жестокитъ боеве, болестята, суровата зима, а най-вече нередовното продоволствие бѣха го докарвали до плачевно състояние. Проливнитъ и непрестанни дъждове бѣха отвлekli пионернитъ мостове по „Караманъ-Дере“ и 4—5 дни полка не получи абсолютно нищо. Мѣстнитъ сръдства бѣха изчерпани отъ турскитъ войски до толкова, че мъчно се намираше даже фуражъ за добитъка.

Всички тия причини бѣха достатъчни да убедятъ ко-